

„бой, бой юнаци“, и цѣлата рота, като единъ, я подхвана тѣй дружно и гръмовито щото пушечнитѣ и топовни гърмежи се заглушиха.

Азъ не мога да опиша чувството, което ме бѣше обхванало въ това врѣме, а слѣдователно и онова, което обхващаше и опълченцитѣ! Едно само ще кажа, че мене ми се струваше, че не вървахъ, а хвърчахъ и че обладавахъ съ такава сила, щото скала да се испрѣчеше отпрѣдъ ми, щѣхъ да я катурна. — Вървимъ полу-надѣсно. Ето, Турцитѣ сж вече близо...

— Ура! извика ротния командиръ, когато се приближихме до лѣвия флангъ на нашата сгрѣлкова верига.

— Ура! гръмовито изреваха опълченцитѣ отъ 3-я рота, — ура, подхванаха онѣзи отъ веригата и всички, като хала, налетяха върху Турската верига, която бѣше по-многочисленна отъ нашата — заедно съ резервитѣ ѝ.

Когато викътъ „ура“ се разнесе далеко по бойното поле и утихна, зачуха се звукове отъ удряние желѣзо о желѣзо. — Щиковетѣ вече работяха...

Хвърлянието въ щики на 3-я рота, заедно съ веригата върху Турцитѣ, смаяха тѣзи послѣднитѣ. Вмѣсто да усилятъ огъня, тѣ почти го прѣкратиха, а когато пристигнахме тѣхното расположение, едната частъ отъ Турцитѣ се хвърлиха назадъ да бѣгатъ, другитѣ за-сѣднаха, заровени въ кръстцитѣ, стрѣляха въ упоръ въ опълченцитѣ. Тукъ именно между кръстцитѣ и закипѣ щиковия бой.

Опълченцитѣ, като ранени левове, се хвърляха върху своитѣ върли врагове. Тукъ единъ човѣрка съ щикътъ си между снопитѣ, отъ кждѣто избухна порано облакъ димъ, тамъ другъ гони, спасающия се въ бѣгство Турчинъ, по-нататъкъ — третия удря съ приклада... Трѣбва да се отдаде справедливостта на опълченцитѣ, че тѣ яростно нападаха върху ония Турци, които бѣха съ пушки въ рѣцѣ, но раненитѣ не закачаха. Азъ самъ лично виждахъ и чувахъ, когато опълченцитѣ минаваха по край раненитѣ Турци и имъ казваха.

— Не бойте се, Българитѣ не убиватъ беззащитнитѣ и раненитѣ, както вий това правите. По едно